

Lisica in petelin.

(Basen.)

Gladna (lačna) lisica sliši o polu noči na visocem drevesu petelina peti. Rada bi se z njegovo pečenko mastila, a drevo je previsoko da ne more do njega priti. Poprime se zvižaje. — „Ej kako si lep, dragi moj petelin; samo tega ne umejem, da se ti hoče tako zgodaj peti!“

„Jaz naznanujem dan,“ reče petelin. —

„Kaj, dan?“ čudi se lisica, „anti je še temá in ljudje tudi

še spó.“ —

„Tega li še ne veš,“ odgovori petelin, „da mi uže rano vemo za dan, ter ga s kuropénjem oznanjamo?“

„To je krasno,“ reče lisica, „to samo proroki vedó! O dragi moj petelin, kako lepo si bil točkar (ravno kar) zapel. Zopet zapoj, da bi te slišala!“

Ko petelin drugič zapoje, začela je lisica pod drevesom plesati. — „A zakaj plešeš?“ vpraša jo petelin. — Lisica odgovori: „Ti poješ, a jaz treba da plešem od velicega veselja. Tvoje krasno petje me k plesu izpodbujá. Ne lažem, ako rečem, da si ti mej vsemi ptiči prvi. Ti je nadkriljuješ sè svojim lepim perjem, sè svojim miloglasnim petjem, a najbolje s tem, ker znaš tudi prorokovati. O pridi doli k meni, mili ptič, da te objamem in poljubim!“

Petelinu ugaja pohvala zvite laskávke in res zleti z drevesa doli k lisici. Takój ga lisica popade, nasmehne se mu in reče: „Nijsi ti prorok ne! Da si ti prorok, to bi znal, da te jaz nikakor ne želim objeti in poljubiti, nego da te želim pojesti. Zdajeci mu odgrizne glavo in požré budalastega petelina.

Ne verjemi ónim, ki se ti dobrikajo! Naj ti tudi izkušajo ugajati, vendar ti kopljó jamo, da te pogubé.